

Lásky ze školního dvora

pointa

Ondřej Šír

Lásky ze školního dvora

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

● — pointa

Ondřej Šír

Lásky ze školního dvora – e-kniha

Copyright © Pointa, 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Lásky ze školního dvora

ISBN 978-80-883-3584-9 tištěná kniha
ISBN 978-80-883-3585-6 ePub
ISBN 978-80-883-3586-3 Mobi
ISBN 978-80-883-3587-0 PDF

Lásky ze školního dvora

Kniha o bílých a černých barvách

C

Praha, 2020

Děkuji Dominikovi, Tondovi, Mojmírovi, Vojtovi, Kubovi, Petrovi a Pavlovi, ale také Adrianě, Lindě, Janě, Míše a Zuzaně za vytrvalé povzbuzování a spolupráci na kampani. Děkuji i všem, kteří o knize ve správný čas řekli svým známým nejen na Facebooku.

Děkuji hlavním přispěvatelům Daně Šírové, Vlastě Šírové, Janu Farskému, Mileně Buchtové, Ivu Navrátilovi, Míšovi Plachtovi, Evě Šírové, Martě Kmínkové, Daně Dlabolové, Ivě Wegsmiedové, Petře Bažantové, Jirkovi Šebestovi a Ladislavu Tázlarovi.

Za finanční dar děkuji rodné obci Kruh.

Za účast na společném výstupu na Ještěd děkuji oběma rodičům, Karolíně, Vlastě a na konec ještě jednou Dominikovi.

Část I.

Bažanti

PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

Léto ještě zdaleka nekončilo. Jeho stáří ale připomínalo blížící se podzim, který hrál všemi barvami a voněl žloutnoucím listím. Po malém náměstí se ploužili unavení lidé, kteří vypadali, že nemají dost ranní kávy. Chodili napříč tím náměstím kolem kašny z autobusového nádraží do práce a do školy. Na mírném kopečku vedle staré zámecké zahrady stál gympl.

Po schodech šplhali studenti prváku, nadšení novým prostředím, avšak otrávení z konce prázdnin. Skoro nikdo nikoho neznal, a tak si posedali, jak koho napadlo. Jen některé dvojice byly jasné už ze základní školy. Zadní lavice tradičně patřily lumpům. Po zvonění nastalo dlouhé ticho. Kdo asi bude třídní? Nikdo nepřicházel.

Jako poslední do třídy vešel tlustý, upocený Josef. Rozvalil se v první lavici, vyndal minerálku a prohlásil cosi o neskonalém opruzu. „Nezdá se ti, že smrdí?“ špitla Jiřka Hedě.

„To nevím, ale já přes něj určitě neuvidím na tabuli. Proč si vždycky ty největší paka musí sedat do první lavice?“

Josef dělal, že neslyší, vytáhl chleba s tlustým kolečkem salámu a k němu přikusoval jabko ze zahrady. Nezralý.

Otevřenými dveřmi vešel takovej malej kluk. Od ostatních se lišil prakticky jen jedinou věcí: na nohách měl trochu zaprášený botasky. „Hele, až tě chytí školník, vole, dá ti do držky, slušný lidi nosej pantofle.“

Zdenda se podíval do třídy a chvíli zůstal tiše stát před tabulí. Vyzařovala z něj nezkušenost čerstvého absolventa peřáku. Opatrně špitl: „Ono je od vás sice hezký, že jste se tady takhle sešli, a někteří z vás se už jistě seznámili, ale zahájení školního roku je na dvoře.“

„No dyť jsem to říkala, že si nemůže sednout dozadu vedle Roberta, když je to třídní,“ prohlásila Monika. Pavlíně, která snídala bezlepkový chléb, zaskočilo. Pavla ji poplácala po zádech, popadla svůj batoh a z lavice nejbližší katedře vyrazila zpátky na chodbu, kde toho času vůbec nikdo nebyl. Na nástěnce mezi rozvrhy výrazně svítil program kina.

Pavla zůstala stát u nástěnky a prohlížela si nabídky kroužků, rozvrhy hodin a taky přemýšlela, na co by zašla do kina. Ani si nevšimla, že ji spolužáci už dávno předběhli.

Na nádvoří školy stáli studenti v půlkruhu a na mírně vyvýšeném místě u dveří do dvora stála ředitelka školy. Pavla přišla poslední, zazmatkovala, nevěděla, kam si stoupnout. „Vy jste tu dnes poprvé, že?“ obrátila se na ni ředitelka školy. Pavla jen s úsměvem naklonila hlavu do

strany a zamávala rukama. Část studentstva se začala smát. „No nesmějte se, všechno je jednou poprvé, stoupněte si třeba tady na kraj, začneme.“ Ředitelka spustila řeči typické pro začátek školního roku, které Pavla slyšela dnes poprvé, a přesto už stokrát.

Pro Dominika, který stál vedle, se Pavla mezitím stala zjevením. Během těch dlouhých minut několikrát přešel očima od jejích podpatků ke konečkům mírně rozčuchaných světlých vlasů. Když ta sláva skončila, Dominik pospíchal ke dveřím do šatny. Čekal na Pavlu trochu stranou, aby nepřekážel davu ostatních, kteří se hrnuli dovnitř. V šatně bylo několik řad skříněk, jen první měli společnou místnost. Pavla tam zašla, aby se převzula, a Dominik tak mohl snadno identifikovat třídu, ze které je ta blondýnka ze dvora.

VOLBA PŘEDSEDY TŘÍDY

Během prvního měsíce školy do třídy ve druhém patře vcházeli různí učitelé. Kromě třídního byl zajímavým zjevem dějepisář Jiří. Přišel rádně upravený, v saku a kravatě, a studentům na rozdíl od mnoha jiných vykal. Měl je moc rád, a tak přestože odučil už víc než šest

hodin dějepisu, ještě nezkoušel. Vždycky když přišel do hodiny, začal si se studenty povídat.

„Tak kdo by chtěl být zkoušený? Jiřinka, takový hezký jméno máte, Jiřinko, pojďte.“

„Pane profesore, né, já se neučila.“

„Ale Jiřinko, co mi to děláte, pojďte, já vám za to nakreslím na tabuli žirafu, zelenou křídou, a ta bude jen pro vás.“

„Pane profesore, ani za žirafu mě prosím nezkoušejte.“

„Ale Jiřinko, ještě jste ji neviděla, a už se vám nelíbí?“

„Jiřinko, nech ho nakreslit žirafu, bude prdel,“ ozval se Pepa z lavice před ní.

„Cože bude? Pepo, že vás vyzkouším místo Jiřinky.“

„Ne, pane profesore, já se moc neučil a děják mě nebere.“

„Tak to abych si radši takhle v pátek nezkazil víkend, co?“

„Máte recht, pane čitel, ale zajímala by mě ta žirafa.“

Třída se začala neskutečně smát.

„No dobře, když jinak nedáte...“ Profesor vzal zelenou křídu a začal kreslit žirafu, která vypadala spíš jako krtek s protaženým krkem. Ale kupodivu se nikdo nesmál, protože zelená žirafa nebyla na tabuli proti slunci moc vidět. Heda se na profesora dívala s nedůvěrou.

Když nakonec profesor Jiří naznal, že nějaké známky prostě potřebuje, začal místo zkoušení rozdávat referáty. První referát si připravil Petr. Byl o starověkém Egyptě, Petr měl natištěné handouty, a i když byl spíše mati-

kář a zajímal se o počítače, referát o Egyptě měl opravdu skvělý.

Pavlu Petr ohromil. Takový výkon nečekala. Možná by byla ráda, kdyby o přestávkách sedával vedle ní místo Dominika. Dívala se na něj, ale Petr sklonil hlavu a nevšiml si toho. Sedl si do zadní lavice vedle Roberta a smál se, jak vyhrál sázku, protože dějepisář vůbec nepoznal, že má referát opsaný z internetu.

„Myslíš, že ví, co je to Google?“ zeptal se Petr Roberta.

„Google v Egyptě neměli!“ uchechtl se Robert.

Petr se stal nejpobláznějším žákem třídy. Na písémky tisknul všem taháky velikosti tři krát čtyři centimetry, které se daly lehce skrýt. Ledaskomu je našli, jemu nikdy. Nikdy je totiž sám nepoužíval. Profesor výpočetní techniky nikdy nezačal hodinu bez něj, ačkoliv Petr měl skoro vždycky zpoždění. Využíval toho, že se na počítače muselo přecházet do novější budovy, cestou si často kupoval svačinu a hlavně žvýkačky, na kterých byl závislý.

Petr se hnál do hodiny pět minut po zvonění, počítačová učebna byla ve druhém patře. Na zápraží stál profesor informatiky, který pamatoval ještě sovětské systémy a programoval na počítačích IQ151. Často si polil košili kávou, takže měl v kabinetě ve skříni vedle pětipalcových disket, cedéček a učebnic MS DOS taky sloupek čistých košil. Na zdi mu visel obraz Václava Havla; profesor si nesmírně vážil toho, že je obraz prezidentem osobně podepsán.

„No, Petře, na tebe čekám, pojď, ať můžeme začít.“ Profesor Eda vešel do třídy až za Petrem a pak vysvětloval systém adresářů v počítači na příkladu Petrovy domácí skříně, ve které má v jedné přihrádce ponožky, ve druhé slipy a ve třetí svetry.

Monika se tomu hrozně smála. „Není divnej?“ obrátila se na Jiřinu.

„Moniko, nesměj se, copak nevíš, že studuješ na nejlepším gymnáziu v našem pětitisícovém městě?“ Monika jen pokrčila rameny. „Nemyslete si, že s vámi, holky, bude chtít nějaký kluk chodit, až se vás zeptá, co je to root, a vy nebudete vědět. Vykašle se na vás a vyspí se s jinou.“

„Všimla sis, že si nikoho jinýho než Petra nepamatuje jménem?“ špitla Jiřina.

Další byla hodina společenských věd, kterou vedl třídní Zdenda. Sdělil třídě, že jelikož je náš systém založený na principech politické plurality, bylo by dobré, kdyby i tato třída měla předsedu, který jako jediný bude mít právo s ním vyjednávat. Pavlína s Pavlou v první lavici na sebe mrkly a pak se hlásily o slovo. „Prosím, pane profesore, mě napadlo, že by to mohl být Petr.“

„Nu, výborně, máme kandidáta,“ odvětil třídní. „Napřed se ho ale musíme zeptat, jestli se svojí kandidaturou souhlasí. Petře, souhlasíte?“

„Koneckonců, proč ne...“

„Dobře, máme kandidáta, máme jeho souhlas, měli bychom najít ještě protikandidáta.“ Nikdo se ale nepři-

hlásil. Minutu, dvě, tři. „Tak toho necháme,“ rozhodl třídní, „jediným platným kandidátem je Petr. Zvolený tudíž může být právě tehdy, získá-li nadpoloviční většinu hlasů.“ Ruku zvedla pro jistotu celá třída.

GÓL DO VLASTNÍ BRANKY

„To je super, že ses stal předsedou, jsem za to moc ráda,“ jásala Pavla cestou do šatny, kde se studenti chystali na tělocvik. Pavla a Petr scházeli schody.

„Haha, stejně to je naprd, akorát něco poseru. Co Dominik?“

„Dominik je fajn, akorát říkal, že měsíc už je akorát, abysme postoupili dál.“

„Jakože chce sex?“

„No, ale dopovědět ti to už asi nestihnu, leda kdybys měl čas po škole, že bysme zašli na kafe do cukrárny.“ Pavla otevřela dveře šatny do chodby, kudy zrovna v tu chvíli procházel Dominik.

Protože v prváku bylo všeho všudy sedm kluků, spojil rozvrhář školy tělocvik prvků a čtvrtáků do jedné skupiny. Dominik chodil toho času do čtvrtáku. Petr s Dominikem tak měli tělocvik spolu. Petrovi bylo divné, že

se Dominik drží v jeho blízkosti, když odcházeli na stadion. Čekal, že něco řekne, ale Dominik mlčel.

Došli až na hřiště, kde je už čekal tělocvikář. „Tak co, kucí, dáme fotbálek?“ Kluky to nepřekvapilo, nebyl to příliš originální nápad. „Ale abyste neřekli, tak nejdřív tři kolečka kolem stadionu.“

Dominik se i při běhu držel v těsné blízkosti za Petrem, Petr si ho ale nevšímal.

Doběhli oba skoro stejně. Tělocvikář začal rozdělovat družstva. „Tak, kapitány budou Petr s Dominikem a volí si družstva.“ Rozehrál se fotbal, který byl celkem vyrovnaný. Petr nebyl nijak dobrý hráč, a tak šel do brány. Chytat mu totiž docela šlo. Dominik šel do útoku a dal si celkem záležet, aby ze středové pozice do Petra co nejvíc šil. Petr se ale nebál skočit mu přímo pod nohy a míč zalehnout.

„Klucí, opatrně, ať se tady nezmrzačíte, tady nejste na Spartě!“ křičel tělocvikář.

„Slyšíš, vole, tady nejseš na Spartě,“ zamumlal Petr tak, aby to blízko stojící Dominik slyšel. Chvilí se hrálo jakoby nic. Dominik se držel dál od Petrovy branky, když tu se náhle rozběhl s míčem přímo na Petra a z pěti metrů střelil zvedáka vši silou Petrovi přímo do břicha. Petr se svalil na zem a chvíli ležel.

„Tak dost, děcka, tohle je na penaltu, střílí Petr.“

Petr ale nestřílel, protože ležel na zemi. Po chvíli se zvednul a odbelhal se na lavičku. Když se učitel zběžně ujistil, že Petr bude v pořádku, vešel doprostřed hřiště

a řekl, že pokutový kop bude střílet sám Dominik, do svojí branky. Matěj stojící v druhé brance pochopil učitelův záměr a odběhl na kraj hřiště. Dominik se trochu nerad strefil do vlastní branky, čímž bylo rozhodnuto: jeho tým prohrál.

PROKLATÉ ZKOUŠENÍ

„Hele, Dominiku, nezdá se ti, žeš to trochu přehnal s tím míčem?“

„Kdopak žaloval?“

„Lojza mi přišel říct, jak jsi byl agresivní.“

„Jo Lojza, to pako, od kterého kupuješ Avon? Proč by bonzoval? Že ti to řekl Petr?“

„Dominiku, prosím tě, nežárli, vždyť víš, že tě mám ráda.“

„Snad mě miluješ, ne? Kdo jinej by ti kupoval zlatej řetízek, hodinky, značkový džíný a boty od Bati?“

Stáli u dveří šatny – tam, kde Dominik první školní den čekal na Pavlu. Tisknul ji ke zdi v rohu tak, aby cítila jeho tělo a nemohla nikam odejít. „A vůbec, přijď večer ke mně domů, máma bude ve fitku a táta jede na večírek nějakýho poslance. Znáš Vondráčka, jak je furt

v televizi? Možná z něj bude ministr a táta by pak pro něj dělal, to by měl docela dobrý, ne?“

„Hele, a když jako večer přijdu, koupíš mi ještě tu učebnici na němčinu? Stojí čtyři kila a já –“

„Jasně že koupim, dyť ti přece říkám, prachy nejsou problém.“

„Hele, tak já to zvážím.“

„Jak zvážím, prostě přijď, normálně pro tebe pošlu tágo, ne?“

„M-hmm.“

„Sem myslel, že se taky těšíš, jak budu dobrej v posteli.“

„Když já nevím, jestli není brzo...“

„Jak brzo? Vždyť už se známe měsíc a půl. Za chvíli jsou Vánoce. A ty mi nedáš ani do Vánoc? Se jako vzpa-matuj, Pavlo?“

„Hele, já už fakt musím, máme fyziku. Rychlou pusu a jdu.“

Do třídy se vevalil učitel fyziky. Pivní pupek stěží zakrývala košile, z náprsní kapsy vyčnívaly cigarety. „Tak, zkoušíme, přátelé, kdo chce s vlky žít, musí s nimi co? No co?“ Vstal od katedry a přešel k Pavle v první lavici. „No co s nimi musíme? Výt. Výt, přátelé, to je snad každému jasný, ne? Pojď k tabuli, Pavlo.“

Pavla dostala těžký příklad a fyzikář si ji vychutnával, seč mohl: „Tos měla doma poprosit maminku, ať tě vy-zkouší z fyziky, takhle to nejde. Pěkně při pečení bábov-ky počítejte zrychlení. Nebo snad maminka taky neví, jak se značí zrychlení?“

Fyzikář obcházel třídu, až se zastavil před nástěnkou. Byla prázdná, visel na ní jen papír s oznámením, že předsedou třídy se stal Petr. Fyzikář se před nástěnkou otočil k Pavle a poslal ji s pětkou a patřičnými komentáři sednout. „Normálně bych ti dal čtyři mínus, jako vaší češtinářce. Ta ode mě taky jednou dostala čtyři mínus z fyziky, protože byla totálně tupá, a vidíte, dneska tu učí.“

„Tak Petr je předsedou týhle třídy?“ pokračoval v monologu, „no a předsedo, kde máš nástěnkáře, víš, že každý předseda musí mít nástěnkáře?“

„Já zatím dělám, pane profesore, všechno tak nějak sám.“

„No tak to se podíváme, jestlipak taky sám děláš všechno pořádně, třeba fyziku.“ Zadal Petrovi u tabule stejný příklad se zrychlením jako předtím Pavle. Petr se s ním však během minuty snadno vypořádal.

„Hmm, tak tos mě Petře převezl, ale tys to určitě mezitím stihl opsat z učebnice, vid’?“

Petr mlčel.

„Pane čitel, od čeho máte tak černý ruce, to už vám prokouřený plíce zasahují i kůži na rukou?“

Kulda, jak fyzikáři říkali, se otočil k Pepovi, s klidným úsměvem se naklonil nad jeho lavici a nastavil obě ruce proti jeho obličejí tak, aby byly vidět všechny ty černé prsty. „Sbíral jsem ořechy, víme?“

Pak se otočil zpátky k Petrovi: „Taky jsi prý dobrý na egyptský pyramidy. Jestlipak víš, jaká byla první energie na Zemi? Doplnující otázka.“

„Velký třesk?“

„A velký třesk byl na Zemi?“

„No jo, pravda, tak nevím, tak asi lidská práce.“

„Koho máte na hudebku, Miladu?“ Monika přikývla.

„Tu jsem našťěstí fyziku neučil,“ utrousil Kulda. „Tak víš co, vyřídí jí, ať tě naučí tu písničku od Macháčka. Znáš Macháčka?“ Petr přikývl. „No a co zpívá Macháček v rádiu? Když ti vítr napne plachty... Tak víš co, tak já ti dám dvojku, a ty mi za to pověsis na tu vaši prázdnou nástěnku zadání fyzikální olympiády. A tady Pepa dostane jedno povinně, ať se mu z té hlavy trochu pokouří.“

Další hodina byla čeština. O přestávce se Petr s Robertem sešli na záchodě. „Ty hele, co si na češtinu vyměnit místa s těma holkama?“ navrhl Robert.

„Jak jako?“

„Normálně, my dva pudeme před katedru a holky fiknem dozadu.“

„A proč?“ nerozuměl Petr.

„To budeš zírat. Říkal Dominik vo těláku, že se to dneska prý obzvlášť vyplatí.“

Petr nemohl po dnešku jméno Dominik ani slyšet. Ale Robert je Robert a je s ním sranda. Pavla koukala jak blázen, co to po ní kluci chtějí, ale co by pro Petra nedělala. Vzala Pavlínu a svou bezlepkovou svačinu a odklidily se do zadní lavice.

Do třídy vešla češtinářka Milena. Josef se mírně usmíval tomu čtyři mínus, stále mu v hlavě zněl hlas fyzi-

káře a Robert upíral zrak na třídnici. Milena měla na sobě velmi těsnou halenku. Petr se díval na Roberta, ten však stále zíral na třídní knihu. Čekal, až se nad ní Milena skloní. Ta si však sedla ke stolu a na třídnici zapomněla.

„Tak mám tady ty vaše slavný diktáty... Robert za 3, Monika za 1, Heda, Jiřina za 2, bacha na stejný chyby, nejsem blbá, příště to bude za 5, Josef 4 minus, doporučila bych zopakovat velký písmena, Česká republika se nepíše s malým č. Petr 5, Lojza 5, Láďa 4 a dál už to číst radši ani nebudu, Moniko, prosím tě, rozdej to. Jo, ještě jsem chtěla pochválit Pavlu, za 3, ale výrazně lépe než na začátku roku, ty asi studuješ, vid’?

Petře, co že sedíš v přední lavici? Že ty si chceš opravit tu pětku? Tak pojď k tabuli a vyjmenuješ mi vztažná zájmena.“

„Pani profesorko, neberte si to osobně, ale nevím.“

„Tak mi definuj doplněk.“

Petr krčil rameny a díval se na Pavlu. „Takže taky nedoplňš, vid’?“

„Promiňte, umím jenom vid.“

„No vidíš, takže se do příště doučíš zájmena a doplněk a necháš se sám vyzkoušet, dneska ti píšu pětku, ale jenom tužkou.“

„Co to mělo bejt jako za nápad?“ obořil se Petr na Roberta po hodině.

„Sem myslel, že jí vylezou.“

„Co že jí vyleze?“

„Kozy, vole, říkal Dominik, že má těsnou halenku a vrchem jí lezou kozy.“

„Si normální, tak já kvůli tvejm kozám dostanu za 5?“

„Ne mejm kozám, kvůli jejím kozám.“

„Ráno koulí do břicha, odpoledne dvě koule z češtiny, to se na to vážně vysrat.“

„Ale zase seš předseda.“

Petra to moc nezajímalo. Měl o důvod víc Dominika nesnášet. Když opouštěl šatnu, Dominik se na ni zase mačkal a cosi do ní hustil. Petrovi bylo toho dne smutno.

REFERÁT Z PIJOANA

„Dětičky, vy mě utrápíte,“ lamentoval dějepisář Jiří začátkem listopadu. „Už ani listí není zelený, tak mě nemá co uklidňovat. Ale počkejte, vy mě utrápíte, a až mě utrápíte, přijde někdo mnohem horší, než jsem já, a ten se s vámi tak mazlit nebude.“ Za ním na tabuli se v neumělých tvarech smáli na studenty žirafa à la krtek s dlouhým krkem a velbloud s vizáží psa připraveného k útoku. Už deset minut Jiřího přemlouvali, aby nezkoušel. Dokonce i Lojza se vykroutil s výmluvou, že jim ve-

čer nešel doma proud. Takže Jiří začal opět rozdávat referáty. Jiřince připadlo umění antiky.

„Ale pane profesore, já bych to udělala, ale nemám z čeho. V učebnici je málo.“

„Jiřinko, vy se mi líbíte, taková šikovná, poctivá a pracovitá, tak víte co, přijďte odpoledne ke mně domů, já vám poskytnu kvalitní literaturu ze své knihovny.“ Heda se na Jiřinu podívala a oči jí laškovně zasvítily.

Jiří žil ve svých čtyřiceti letech sám. Před lety se v Plzni přičinil o revoluci, ale místní disidenti ho mezi sebe nevzali, takže když přišli k vládě, začal je kritizovat stejně jako komunisty.

Když rozdával referáty, přihlásil se Pepa a zeptal se ho, co si myslí o rukopisech a jejich platnosti. Jiří byl sice poněkud zaskočený, že studenti v prváku se zajímají o učivo třetího ročníku, ale aktivita ho těšila. „Nikdy nikdo nepotvrdil jejich platnost...“

„Ale pozor, přece existuje rozsáhlý výzkum Miroslava Ivanova ze šedesátých let,“ namítl Tomáš, který se aktivně zajímal o historii.

„Tomáši, nesmíte věřit kdejakému pisálkovi, já bych na vědeckou způsobilost Ivanova raději nespolehal. Pravda je taková, že závěry zveřejnil mnohem dříve, než byl samotný výzkum hotový.“

„A co evoluce, pane profesore?“

Jiří zbystřil. Co to do těch dětí dneska vjelo? Jsou nějaké neklidné. Dotazy tohoto typu od studentů ho vždycky rozčílily. Vzpomněl si, jak na jedné z hodin před lety

utrousil, že Hus byl tlustý prase, který si přes břicho ani nedokázalo zavázat tkaničky, a byl za to kárán předmětovou komisí.

Snažil se mírnit vztek, který se ho pomalu zmocňoval. „Co si myslíte o homosexuálech?“ ptal se student Lojza. A to už Jiřího klidným nenechalo. S ohnivým pohledem Lojzovi odpověděl, že homosexuálové jsou ďáblůvi přisluhovači.

Po škole, když šly Jiřina s Hedou ze šatny, zaslechly Dominika, jak se Pavly u zdi v rohu ptá, proč včera nepřišla, když to měli domluvený, že na ni čekal. Pavla nevnímala, že Dominik svůj nátlak trochu zmírnil, když procházela Heda. Jiřinu ani Hedu však ti dva nezajímali. Mířily k nedaleké cukrárně na kávu a zákusek.

„Hej, nezdál se ti ten Hendrych dneska nějak divnej? A já k němu mám jít pro knížky...“

„Ty to nevíš?“ divila se Heda.

„Co nevím?“

„Jak mučil u sebe doma toho kluka, on se pak zbláznil, zavřel se doma v pokoji a nechodil ani na záchod?“

„Počkej, jakože...?“

„No jasně, je to magor. Sem někde četla, že když nemáš sex v pětadvaceti, přežiješ to ve zdraví, ale ve čtyřiceti ti z toho začne hrabat. Víš, že prý zkoušel už i tantru?“

„Jako co je tantra?“

„No, tam přece hromadně masturbují a hrozně u toho řvou. Normálně jezdí mezi lidi, který nenáviděj

katolíky a židy a oddávají se na svých seancích nechutnejm praktikám.“

„No to abych se bála k němu jít domů.“

„To asi nemusíš, on si na studentky nic moc netroufne, když je vidí poprvé, ale jestli chceš, půjdu s tebou, počkám u něj pod oknem, a kdyžtak začneš křičet,“ usmála se Heda.

„Počkej, a on jako nemá žádnou ženskou?“

„Ne, nemá, pere mu maminka.“

Posíleny kávou vyrazily k profesorovi. Hendrych neměl moc velký byt. Byl tu jen jeden pokoj, předsíň a toaleta. Učitel sám však byl velmi noblesní. Půjčil Jiřině pantofle, aby nemusela chodit po bytě bosa, uvařil jí šípkový čaj, podal cukr a ještě jí dal vybrat mezi sušenkami a čokoládou. Nad postelí visel velký obraz Krista, kolem dokola bytu bylo ještě pár dalších. Podél jedné stěny stály skříně, které přetékały starými knihami. Jiřinka byla jednou v Praze v antikvariátu, kde její děda koupil sebrané spisy Aloise Jiráska v krásném koženém přebalu. Jiřina mohla na té skříně oči nechat.

Profesor vybalil první svazek Dějin umění a nalistoval a založil jí stránky, odkud může do svého referátu čerpat. Znovu ji pochválil, že je šikovná. Jiřina dopíjela čaj a Jiří vyprávěl o své staré nemocné matce, o tom, jak studoval a kupoval si knihy, které nikdo neměl, a jak se neoženil proto, že jedinou lásku, kterou v životě potkal, musel nechat, protože jeho otci se nelíbilo, že už má dítě s jiným. Jiřina dopila a odcházela, stále ještě

ohromená učitelovou knihovnou. Při odchodu měla pocit, jako by v chodbě bytu slyšela kňučet psa.

„Tak co, vid', že je to normální úchyl, já to říkala,“ přepadla ji hned před vchodem do domu Heda.

„No, byl takovej divnej, hrozně milej, víš.“

„No vidíš, takový jsou nejhorší.“

„Hej Hedo, náhodou, nech toho, jsou to kecy, co se o něm povídá, a jestli má svý názory, tak ok, ale učitel je to dobrej.“

„A to jsi slyšela, že málem nechal rupnout Dominika ze čtvrtáku?“

„To myslíš toho úchyla, jak pořád oblejzá Pavlu?“

„Seš divná, náhodou je dobrej, víš.“

„Jako v čem?“

„Normálka, sem s nim spala.“

„Nekecej, jako fakt?“

„Hele, eště zaplatil dva litry, když jsem mu řekla, že jsem před nim nikoho neměla.“

„Jakože platí za sex?“

„Jenom těm nezkušenejm. Ty, Jíro, a ty bys jako nemohla říct, že tě vošahával? Já bych ti to dosvědčila.“

„Heduš, to po mně fakt nechtěj.“

„No, jak chceš, ale jestli něco tajíš, můžou to odskákat jiný holky.“

„Jakože bych to řekla policajtům, jo? To nejsem blbá, lhát je pěkně hnusný.“

„Tak soráč, no, já jen myslela, že by to byla docela sranda, bejt v televizi.“

„Jak jako?“

„Normálka ne, kámoš z kapely studuje žurnalistiku a maj tam kontakty na Novu.“

„Ty hraješ v kapele?“

„No jasně, příští tejden natáčíme cédéčko.“

Jiřina měla celou dobu pocit, jako by je někdo sledoval. Ohlížela se za sebe, ale nikoho neviděla. Šly parkem dolů z kopce, na cestě leželo napadané listí a bláto. Jiřina držela v ruce tašku s knihou od Jiřího a hlavou se jí honily myšlenky na odpoledne. Proč nic tajuplného ani zákeřného v jeho bytě nenašla? Najednou se jí smekla bota a upadla.

„Si nemehlo, vstávej, já ti to ponesu.“ Heda jí vzala tašku a pomohla vstát. Všimla si ale, že je Jiřka rozrušená, tak se ještě snažila pokračovat v rozhovoru: „Ty, Jiřko, čím bys jednou chtěla být?“

„Já... úplně nejradši herečkou v televizi.“

Mezitím však došly k bráně parku. „Tak jo, já už musím,“ rychle se rozloučila Jiřka, nasedla do čekajícího auta rodičů, které se hned odlepilo od chodníku a zmizelo. Heda stále držela v ruce Jiřininu tašku. Otočila se a na cestě za sebou viděla siluetu muže. Dominik stál opodál a kouřil cigaretu. Blížil se k Hedě, ta stála na cestě a najednou neměla co říct.

„Tak prej platím za sex, jo? Ty seš vážně pohádkářka, skoro si mě dojala.“

„Seš blbej, šmíruješ nás?“

„Tak co jeho byt, víš něco o Hendrychovi?“

Heda zkoumala Jiřininu tašku, ale kniha se jí divná nezdála. Dominik naposledy potáhl a odhodil nedopalek na kraj cesty. „Já nevím, tak třeba naskládaný kelímky od jogurtů na kuchyňský lince, vystříhaný čarovný kódy, výjevy z Apokalypsy, cokoliv...“

„Jo, o tom mi Jiřina něco říkala.“

Dominik vytáhl z kapsy peněženku a vylovil z ní fialovou bankovku. „Litr jako záloha, víš, co máš dělat.“

ZTRÁTY, NÁLEZY A OČEKÁVÁNÍ

V kostele byl studený a vlhký vzduch. Vitráže omalovaly sluneční světlo do všech barev. Při posledním tónu varhan kněz vstal a taky Petr se zvednul z lavice ministrantů, aby lidé věděli, že je mají následovat.

„... na konci času vyměřeného lidstvu se objeví na Slunci, Měsíci i hvězdách zvláštní úkazy. Lidé na Zemi budou prožívat velikou úzkost a události se na ně budou valit jako vzedmuté moře. Smrtelný strach zachvátí celý svět. I stálost řádů ve vesmíru bude narušena. A tehdy uvidí přicházet Syna člověka v oblaku s královskou mocí a slávou.“

Začínal advent. Jiří stál vzadu, protože jako vždycky trochu nestíhal, tak na mši dorazil až po začátku. Mezi

davem lidí vracejících se od svatého přijímání zahlédl Jiřinu s její babičkou.

Dominik se právě probral doma ve svém pokoji. Sluneční paprsky ho probudily o něco dříve, než měl v neděli ve zvyku. Jeho mladší bratr již v kuchyni voskoval lyže. Otec seděl nad účetnictvím a přemýšlel, jak velký zisk z letní těžby v lesích nejlépe investovat do rozjezdu vleku. Dominik zůstal ještě chvíli v teple své postele a myslel na Pavlu. Jeho otec vstal od stolu v kuchyni, otevřel dveře Dominikova pokoje a skrze brýle mrkal na svého syna: „Hele, mladej, jestli rupneš z té češtiny, tak zapomeň, že tě budu živit, máš rok do maturity a poslední dva měsíce na to, aby sis zlepšil pololetní vysvědčení.“

Po nedělním obědě dorazil k Petrovi domů Pepa. Přinesl vyřešené dva příklady fyzikální olympiády a CD s hudbou. „Petře, tohle bys měl rozhodně pustit,“ tvářil se neodbytně, „je to dost dobrý.“

Zavřeli se v pokoji panelákového bytu, kde měl Petr svoji stereo soupravu v dřevěném šasí. „Docela dobře ti to hraje,“ uznal Pepa, když se z rádia začala linout slova: „Nejsem žádný Bruce Willis a neumím skákat hlavou dolů, holka se mnou de jen když ji přemluvím, a nepiju moc kolu, neumím se chovat na večírku tvejch rodičů, pozvracím sako tvýho táty, ráno přijdu nadraney a to tě potom někdy štvu a budim tě v půl pátý...“

„A to máš vidět, když sem doma sám, můžu dát repráky do peřináku a pustit to na plnej ceres.“

Petr měl velkou zásobu postahovaných filmů. Po chvíli vypnul hudbu, protože texty o tetě, která to má za sebou, ho trochu děsily. „Hele, Josef, tohle znáš?“ Na obrazovce svého počítače pustil Mulholland Drive od Davida Lynche. „Kámoš říkal, že jako dost dobrý, když mi to kopíroval na hadr, akorát to nikdo na světě ještě nepochopil.“

„Hele, na to ale koukat nebudeme, nebo to do úterka nestihneme odevzdat.“

„Však kolik máš času? Já mám ofiko na učení fyziky tři hodky, než se vrátí matka se sestrou, což znamená, že se můžeme klidně dvě hodky dívat na film.“

Petr zatáhl rolety, přeinstaloval kodeky... a fyzika šla pro ten den stranou.

Dominik seděl v kanceláři lyžařského vleku a zapisoval si první adepty na hodiny lyžování, které vedl. Otec mu stál za zády. Oceňoval, že se syn snaží, ale měl strach, aby dal maturitu a něco z něj bylo. „Moc to tuhle zimu nehroť,“ připomněl Dominikovi s pohledem upřeným na zaplněnou stránku deníku s rozpisem na nadcházející víkend.

V úterý vstával Petr časné ráno, aby stihl zkompletovat výsledky měření, zápisy řešení příkladů, ověřil platnost všech rovnic a přepočítal čísla. Když matka odešla do práce, uvařil si kafe, v kapse našel balíček oblíbených žvýkaček a dokončoval práci, aby vše bylo, jak má být.

Ve školním kabinetě seděl Jiří. Na dveřích otevřené skříně plandaly historické mapy Evropy a na stole leže-

ly naskládané velké svazky knih. Na dveře kabinetu zaklepala nešťastná Jiřina. Přišla profesorovi říct, že nemůže najít knihu, kterou jí půjčil. Jiří se na ni dobrácky podíval, netušil totiž, co se na něj chystá. „Tak se tím netrapte, Jiřinko, určitě se někde objeví. Takových knih doma mám, že se mi ani do bytu nevejdou...“

V první lavici Pepa právě dojídal chleba s tlačenkou, když do třídy vešel Zdeněk. „Tak, přátelé, mám pro vás dvě zprávy, jednu dobrou a tu druhou špatnou, tak začnu tím nepříjemným. Jedný z vašich kolegyně se ztratila kniha, kterou měla půjčenou. Možná ve škole, ale je také možné, že to bylo mimo školu, takže pokud to bude jen trochu možné, zkuste se každý zapojit a pomoci Jiřce s hledáním.“

„Třeba Heda by mohla vědět, pane čitel, dyť choděj všude spolu jak dvě lesby.“

„Pepo, krotte slovník, prosím, ale máte pravdu, co Heda, neví, kde by mohla mít Jiřka knihu?“ Heda jen krčila rameny a Jiřka se tvářila posmutněle.

„Tak prosím vás, zkuste se zapojit. A ta druhá věc: v lednu, jak víte, jedete na lyžařský kurz. Peníze jsou vybrány od všech, jen Lojzu musím upozornit, že refundovat lyžařské permanentky poukazy od Avonu nelze. Dál vám musím říct, že já s vámi nepojedu, protože jsem se coby intelektuál nikdy nenaučil lyžovat natolik, abych ještě učil druhé, takže s vámi pojedou kolegyně Kánská a Jaklová a také vámi oblíbený profesor počítačů Eda.“

Třída nemohla věřit vlastním uším, Eda, Milena a Milada? To byl fakt gól. Když hodina skončila, každý měl potřebu nějak to okomentovat. Jak asi bude lyžák vypadat?

Petr a Pepa dostali od profesora Kulibrka pochvalu za včasné odevzdanou olympiádu. „Je vidět, Petře, že jsi šel do sebe, máš nakročeno na jedničku, to ani Monika nemá, myslím, že jsi jediný adept ze třídy, tak teď jen vytrvat.“

REPORTÁŽ

Petr měl z Kulibrkovy pochvaly radost. „Vole, to bysme měli jít zapít,“ nadhodil po škole Pepa. Měl oblíbenou hospodu, kde se často scházeli hasiči a modeláři. O obojí se Pepa zajímal. Navečer vysílala televize fotbal a hospoda praskala ve švech. Na zdi visela velká obrazovka a hosté u piva křičeli jeden přes druhého. Z jedné strany lokálu nebylo vidět na druhou.

„Tam ale nemůžeme, musíme do nějaký nekuřácký, jestli budu smrdět, matka mě zabije,“ namítl Petr. „Pojďme na náměstí,“ navrhl. Tamního hospodského znal zase on. „Karel nám to pivo dá, je to můj známej, hraje ve farní kapele.“

Pizzerie byla takřka prázdná. V televizi běžely zprávy. „Sorry kluci, ale pivo vám dát nemůžu, chodí sem měš-

ťáci a já bych měl průser.“ Petr s Pepou tedy popíjeli kofolu a Pepa pohledem sjížděl dvě blondýny, které o patro výš popíjely kávu a kouřily cigarety. Líbily se mu. Na setkání říkal, jak moc nesnáší cigarety, přesto ho obraz kouřících dam přitahoval.

„Nečum po nich, pako, děláš vostudu,“ napomínal ho Petr.

„Se ti to řekne, když po tobě ženský letěj, po mně neštěkne žádná, ale možná dobře, s babama sou jen problémy.“

„Jak s babama, Josef, jak s babama? Ty vole, dyť moje matka má furt jen problémy s fotrem...“

„No, ty jo a můj fotr zase s matkou a já se ségrama, nejvíc, když se o víkendu zavřou v koupelně a odlakovávají si nehty, to se tam pak nedá půl dne bejt.“

„Jo tak proto, Josef! Proto ti někdy tak nechutně táhne z držky! Ty si nečistíš zuby!“

Barman zesílil zvuk na televizi. Zpravodajský kanál se teď nedal přeslechnout. „Ty krávo, to je ta kráva Heda,“ šťouchnul do kamaráda Pepa.

„Neděs mě, kde je?“

„No přece v televizi, čum na to, Peťane. Ty krásu, to je hustý.“

„... a tahle kniha dějin umění je tak jediným nepřímým důkazem sexuálního obtěžování profesora Hendrycha. Podle svědectví spolužaček byla šestnáctiletá dívka nabádána k orálním praktikám poté, co ji profesor vylákal pod záminkou zápůjčky studijních materiálů do svého

bytu. Celou kauzu pro vás exkluzivně sledujeme i nadále.“

Oba zůstali nevěřicně zírat na obrazovku. „Tak tohle bude, Peťane, dost těžkej průser, ti říkám.“

Ve třídě už byli všichni připraveni na hodinu. Jiřka přišla poslední, protože její autobus uvíznul v koloně. Za minutu mělo zvonit. Rychle odložila tašku vedle lavice a sedla si k Hedě. „Sem ji našla.“ Heda podala Jiřce Hendrychovu knihu.

„Kde byla?“

„Možná spadla v šatně za skříňku a teď ji někdo našel.“

„Hele, Hedo, jak mohla asi spadnout za skříňku?“

„Co já vim, možná žes ji dala při přezouvání na skříňku a někdo ji trochu postrčil, znáš kluky...“

„To já jsem asi blbá, jak se mi to mohlo stát?“

„Se stane...“

„A jak mu to mám asi vrátit, Hendrychovi, si bude myslet, že jsem totálně blbá.“

„Dej to do tašky a pověš mu to třeba na kliku kabinetu, co já vim...“

Hendrych přišel do třídy jako obvykle, vzal svůj notes a začal zkoušet. Po svém. Když vyvolal sedmou žákyni, nechal toho a jal se vykládat o krvavých bitvách.

Vtom se přihlásila Monika. „Pane profesore, víte, že jste byl včera v televizi?“

Hendrych se začal smát. „Moničko, já se vás nechci nijak dotknout, ale jak bych mohl vědět, jestli jsem byl včera v televizi, když nemám televizi?“